

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2019. december 22.
(vasárnap)**

Szepesy László

ISTEN ÜZENETE

Énekek: 155, 164, 618

Alapige: Máté 2,1-12

„Amikor pedig megszületett Jézus a júdeai Bethlehemben, Heródes király idejében, ímé napkeletről bölcsek jöttek Jeruzsálembe, ezt mondván: Hol van a zsidók királya, aki megszületett? Mert láttuk az ő csillagát napkeleten, és azért jöttünk, hogy tisztességet tegyünk néki. Heródes király pedig ezt hallván, megháborodott, és vele együtt az egész Jeruzsálem. És egybegyűjtve minden főpapot és a nép írástudóit, tudakozódott tőlük, hol kell a Krisztusnak megszületnie? Azok pedig mondták néki: A júdeai Bethlehemben; mert így írta meg a próféta: És te, Bethlehem, Júdának földje, semmiképpen sem vagy legkisebb Júda fejedelmi városai között: mert belőled származik a fejedelem, aki legeltetni fogja az én népemet, az Izráelt. Ekkor Heródes titkon hívatván a bölcseket, szorgalmasan megtudakolta tőlük a csillag megjelenésének idejét. És elküldvén őket Bethlehembe, mondta nékik: Elmenvén, szorgalmasan kérdezősködjetek a gyermek felől, mihelyt pedig megtaláljátok, adjátok tudtomra, hogy én is elmenjek, és tisztességet tegyek néki. Ők pedig a király beszédét meghallván, elindultak. És ímé a csillag, amelyet napkeleten láttak, előttük ment mindaddig, amíg odaérvén, megállt a hely fölött, ahol a gyermek volt. És mikor meglátták a csillagot, igen nagy örömmel örvendeztek. És bemenvén a házba, ott találták a gyermeket anyjával, Máriával; és leborulván, tisztességet tettek néki; és kincseiket kitérve, ajándékokat adtak néki: aranyat, tömjént és mirhát. És mivel álomban meginttettek, hogy Heródeshez vissza ne menjenek, más úton tértek vissza hazájukba.”

Imádkozzunk!

Dicsőítünk és magasztalunk Téged, mennyei Édesatyánk, hogy az Igéd-ben világossá tetted számunkra, hogy több az élet, mintsem az eledel, a ruházkodás, és több a hívő ember ünneplése is, mint az állandó rohanás, a világi fény és pompa. Köszönjük Neked, hogy olyan lelki örömet készítettél el számunkra Jézus Krisztusban, amely egyedül nekünk adatik meg kegyelmedből. Köszönjük, hogy ez az ajándék meghatározhatja egész életünket.

És így szeretnénk visszagondolni, Urunk, a mögöttünk lévő napokra, hetekre. Köszönjük, hogy az adventi időszakban, miközben elvégezhattük munkánkat akár munkahelyeinken, akár a családban, akár itt a gyülekezetben, közben mindvégig Jézus Krisztus eljövételének, megszületésének, és az Ő irántunk való szeretetének bizonyossága lehetett a szívünkben, és ez határozhatott meg minket.

Bocsásd meg, amikor ez nem így volt, amikor belefeledkeztünk e világ dolgaiba, bocsásd meg, amikor nem az odafelvalókkal törődtünk, hanem csak a földiekkel. De köszönjük Neked, hogy a golgotai kereszten mindezekre megoldás és bűnbocsánat készítettél, és hogy újból és újból keresel minket azért, hogy mint bárányok kövessünk Téged, a Pásztort.

Köszönjük Neked ezt a mai vasárnapot, ezt az ünnepnapot, és kérünk Téged, segíts Téged magasztalnunk, dicsőítenünk, elhinni igédet, Neked igazat adni, alázattal elfogadni, Teelőtted leborulni. Indítsd, kérünk, szívünket valóban őszinte imádatra, Irántad való tiszteletre, hálaadásra, de ne csak itt, ebben az órában, hanem kérünk, hogy az életünk hadd lehessen ilyen: hálaadó, a bűnnel harcolás ellenére is Benned örvendező és kegyelmedet dicsőítő. Kérünk, ehhez járulj hozzá ma is, vezess bennünket igéden keresztül, erősíts a Benned való hitben, kérünk, öldököld az óembert bennünk, erősítsd az újat, és dicsőítsd meg magadat.

Krisztusért kérünk, hallgass meg!

Ámen.

Igehirdetés

A mai vasárnapon a 10 órai istentisztelet gyülekezetünk családi istentisztelete, ilyenkor a gyerekek is közöttünk szoktak szolgálni, és ezért a karácsonyi történetek egyikét szoktuk venni alapigének. Ezt a jól ismert bibliai történetet olvastam fel, úgy gondolom, hogy már számtalan alkalommal hallottuk, olvastuk magunk is, és elgondolkoztunk azon, hogy Isten hogyan vezette el a napkeleti bölcseket Jézus Krisztushoz. Ez a történet nem Jézus születéséről szól, szinte semmi részletet nem árul el azzal kapcsolatban. Nem tudjuk meg belőle, hogy nappal vagy éjszaka született meg, hogy milyen hosszú ideig tartott a születése, vagy hány kilóval, milyen hosszal született a gyermek. Nem tudjuk, hogy volt-e Józsefnek segítsége, és semmi más részlet nem derül ki Jézus születésével kapcsolatosan ebből a történetből. Any-

nyit tudunk meg, hogy Betlehembben született Heródes király idejében, de még a pontos évet és időpontot sem írja le az evangélista. Ez a történet tehát nem Jézus Krisztus születésének részleteiről beszél nekünk. Miért? Mert nem a kíváncsiságunkat akarja az evangélista kielégíteni a részletekkel kapcsolatosan, hanem arról szól, hogy az Ő születésének, eljövetelének híre mennyire fontos és életbevágó számunkra. Krisztus eljövetelének jelentőségére akarja Isten felhívni a figyelmünket ez által a történet által, hogy milyen fontos hír az, hogy megszületett a Megváltó. Három gondolatot szeretnék ezzel kapcsolatosan a mai igehirdetésben megfogalmazni. Az első nagyon egyszerűen annyi, hogy Jézus Krisztus eljövetelét tartja Isten a világon a legfontosabb üzenetnek, amit hallanunk, tudnunk és hinnünk kell mind a mai napig. Másodszor ez az üzenet létfontosságú számunkra, azért van rá szükségünk. Harmadszor pedig ez az üzenet tette, konkrétan Krisztus keresésére készít minket a Szentlélek munkája révén.

Az első dolog tehát az, hogy Isten a legfontosabb üzenetnek Jézus Krisztus születését, eljövetelének hírét tartja. Miért mondom ezt? Azért, mert mondhatni Isten minden kommunikációs csatornán keresztül hírül adta Fia születésének hírét. Gondoljunk bele, hogy hányféle módon hozta ezt az örömhírt az emberek tudomására. Először írott formában több száz évvel karácsony előtt prófétáival leíratta a születés körülményeit: melyik városban, milyen édesanyától, melyik izráeli családból fog születni, hogy felismerhető legyen majd a Messiás. Azután angyalokat küldött több emberhez is: Máriához, Józsefhez, Zakariáshoz (Keresztelő János édesapjához), a pásztorokhoz, hogy ne maradjon rejtve ez a hír, hogy megtudják, az Igében leírtak beteljesedtek. Azután embereket használt fel Isten arra, hogy másokhoz is eljusson Krisztus eljövetelének híre. A pásztorok Betlehem környékén; az idős asszony, Anna, aki a jeruzsálemi templomban találkozott az újszülött Megváltóval, Jeruzsálemben hirdette széjjel a hívőknek, hogy elközelgett, eljött az, akit vártunk. Tehát már jóval a napkeleti bölcsek megérkezése előtt Isten elterjesztette a Krisztus születéséről szóló üzenetet Betlehem és Jeruzsálem környékén.

Lássuk meg ebben a történetben ezt is, hogy mindezek már megtörténtek, amikor a napkeleti bölcsek megérkeztek. De mindez nem volt elég Istennek, Ő a messze földön élőknek is hírül akarta adni, hogy van reménység Istennél a bűnös és bűnbe esett ember számára, hogy elküldte az Ő megváltó Királyát, elküldte a Messiást. És ezért – mondja Máté – Isten külön egy csillagot teremtett, hogy ezt a nagy hírt elvigye a messze élőknek. Miért tette ezt Isten? Mert Ő nemcsak az Ő népének, nemcsak a Júdában élőknek, hanem minden embernek a tudomására akarja hozni, hogy kicsoda Krisztus, és hogy abban mutatta meg irántunk való szeretetét, hogy elküldte Őt. Isten tehát számtalan úton-módon hirdette Jézus Krisztus eljövetelének örömhírét. Ezzel nemcsak Őt dicsőítette meg, nemcsak Krisztusnak vált ez méltó-

ságára, mert hány gyermek születésének híret híresztelik így el, hanem a mi figyelmünket is fel akarja Isten hívni, hogy mennyire fontos az Ő Fia eljövételének híre! Ma mondhatnánk, hogy Isten másként is terjeszthetné ezt a hírt. Legalábbis mi, emberek másként terjesztenénk a hírt, ma már annyi hírközlő csatorna van: az interneten számtalan oldal, újságok, rádió, televízió, levelek, plakátok, a személyes bizonyoságtételek stb., annyi úton-módon terjedhetne a jó hír. Isten fel akarja hívni a figyelmünket a legfontosabbra: Jézus Krisztusra!

Miért kell erről az evidens dologról beszélnünk? Mert ez nem egy új dolog számunkra. Tudtuk ezt eddig is. Azért kell erről a hírről beszélni, mert sajnos tévesen ítéljük meg egy esemény fontosságát, jelentőségét. Mert mi, emberek mit tartunk fontos hírnek? Több szempontot fel lehetne sorolni. Fontos hír az, amiről minél többen beszélnek, amiről – ma úgy mondanánk – divatos beszélni, népszerű téma, többször felhozzuk. Azután fontos hír az, amely minél többeket érint, ami csak 1-2 ember számára hír, az nem terjed el olyan gyorsan. De ami mindenkit érint, különösen érzelmi szinten, vagy akár úgy érint, hogy elgondolkodtató, vagy éppen szórakoztató az a hír (mert ezt keressük: a szórakoztató, érdekes híreket), az fontos, és elterjed. Aztán fontos hír az, ami aktuális, amely időszerű, ami nem száz évvel ezelőtt történt, hanem nemrégiben, vagy esetleg most is zajlik. Az a fontos hír, ami rám hatással lehet, ami személy szerint érint. Mi, emberek hogyan gondolkozunk? Mi adja egy hírnek a fontosságát? Röviden az, hogy mi, emberek annak ítéljük-e vagy sem. Az ember a mérce ebben is.

Ennek tükrében – hadd fogalmazzam meg így – a Jézus Krisztus születéséről szóló hír a mai ember megítélése szerint nem lényeges. Régi. Úgy gondoljuk, hogy nem érint mindenkit. Nem aktuális, sokan már nem foglalkoznak vele, inkább a kisebbség. És még sorolhatnánk. Karácsony már nem a Megváltó eljövételének az ünnepe, hanem a mi szeretetünk ünnepe, vagy inkább valami ajándék-ünnep. Krisztus megszületése ma nem fontos hír.

Ahogy a maga korában sem volt az. Gondoljuk végig! A hír terjedt. Eljutott Heródes királyhoz is, a napkeleti bölcsektől hallotta. Foglalkozott a hírral, nem mondta azt, hogy ez jelentéktelen, de elindult Krisztust keresni? Nem! Sőt, ha végiggondoljuk, a hírt igazából nem is hitte el teljesen, nem tartotta igaznak. Miért? Azért, mert meg akarta öletni Őt. Most gondoljuk végig: a hír arról szól, hogy Isten Fia, a Megváltó, a zsidók királya megszületett, akinek az uralma ki fog terjedni a világra. És ő azt képzei, hogy megölheti ezt a Megváltót. Mit hitt Heródes? Azt, hogy csak egy egyszerű embergyerek született, aki lehet, hogy veszélyes lesz rá, trónjára nézve, ezért félre kell állítani az útból, de egyébként nem kell Miatta nagyon aggódnia, Tőle félnie. Ha elhitte volna a teljes hírt, akkor tudta volna, hogy e mögött a gyermek mögött Isten maga áll, és hogyha a gyermeket akarja megtámadni, akkor Isten ellen kezd harcot. Nem hitte el, hogy Isten királlyá tudja tenni azt, akit akar.

Nem hitte el a hírt. Heródes számára fontos volt? Nem. Csak annyiban, amennyire féltette a saját hatalmát.

A papok is hallották a hírt: megszületett Krisztus. Ők keresték ki a Szentírásból, hogy hol kell megszületnie: Betlehemben. Fontosnak tartották ezt a hírt? Elindultak a keresésére? Nem! Pedig az elsők között kellett volna lenniük! Miért nem tették? Sok oka lehet ennek. Lehet, hogy csak beszéltek a Bibliáról, beszéltek az Igéről, de nem mertek a szerint élni és cselekedni, nem hittek benne. Vagy lehet, hogy félték Heródestől, tudjuk jól, hogy egy veszélyes és őrült király volt. Vagy éppen csak nem hittek a napkeleti bölcseneknek. Mit akarnak ezek a messziről jött emberek? Ők mondják meg nekünk, hogy a mi Messiásunk mikor születik meg? Ugyan már, kérem! Lehet, hogy azt várták, hogy a Messiás majd nagy pompában jön el, palotában születik meg, vagy, hogy majd Isten külön szólni fog nekik. (Ezt egyébként megtette. Zakariás paptársuk volt, Keresztelő János édesapja, s amikor az angyal megjelent neki, és hírül adta, hogy Keresztelő János a Messiás előhírnöke lesz, akkor Isten értesítette a papságot Krisztus megszületéséről már jóval előbb, de nem hitték el.) Akármit hittek a papok, nem hallgattak az isteni hívásra, és ezzel a hírt jelentéktelennek minősítették.

A hírt hallotta Jeruzsálem népe is, fel is háborodtak. Messziről férfiak jöttek, és azt állítják, megszületett a királyunk, a Messiás-király. Örültek, hogy királyuk született? Elmentek keresni, hogy mégis mit tudtok erről, keressük együtt meg Őt, mert Ő a mi királyunk? Nem! Máté azt írja, hogy az egész város megháborodott. Azaz: az emberek nem értették, hogy most mi is történt: kik ezek az emberek, és milyen király születéséről van szó? Á, fontosabb dolgom van nekem: kereskednem kell, a családommal kell foglalkoznom, minden más fontosabb ennél. Nem hittek Isten igéjének. A város aggódott: mit fog Heródes tenni ezek után? Egy ilyen hír szárnyra kap, az ránk nézve is veszélyes lehet. Valami rossz fog történni. Megháborodott a város, és a hír nem örömmre, nem tette készítette őket, hanem félelemre.

Fontos volt ez a hír? Annyira, hogy 1-2 napig pletykáljanak róla, de utána már nem. Igazából tehát nem volt senkinek sem fontos. Hiába volt közel Jeruzsálem Betlehemhez, csak annyira, mintha ma körbesétálnánk a Margitszigetet a partvonal mentén, mégsem ment el oda senki a napkeleti bölcsen kívül. Miért? Mert nem tartották igaznak a hírt, nem tartották fontosnak, és inkább azzal foglalkoztak, amivel a többi ember is. Napjainkban nem ugyanez van? Számptalan hír terjed, karácsony ünnepe közeledik, és minden mással foglalkozunk. Black Friday, akciók vannak a boltokban, fontosabb hír, mint Krisztus eljövetele. Különféle utazási lehetőségek, karácsonykor már divat lett a wellness hétvégézés, majd ott töltjük az ünnepeket. Mindenféle hírt előrébb sorolunk, mint Krisztus születésének híret.

Pedig a hír fontosságát nem az adja meg, hogy mi, emberek mennyit beszélünk róla, vagy esetleg milyen hosszan, hány napig, hétig, hónapig törő-

dünk vele, hanem egy hír fontosságát az adja meg, hogy Isten mennyit foglalkozik vele, és milyen hosszan hirdeti azt, és egyáltalán, hogy Ő maga hirdeti! Amit Ő fontosnak tart és mond, amit Ő ennyiféle módon, ilyen sok emberen keresztül üzen nekünk, amit Ő több ezer éven át hirdetett és a születése után is hirdet, az az igazán fontos üzenet nekünk. Jézus Krisztus születésének, halálának, feltámadásának híre a legfontosabb. Isten ma is ezt hirdeti nekünk a Biblián keresztül, Ő nem változtatta meg az üzenetet, ugyanaz a hír terjed, ugyanazt hirdeti, a Szentlélek ugyanazt a hírt akarja megerősíteni mindannyiunk életében, és eljuttatni mindenkire.

A napkeleti bölcsek ennek a hírnek a fontosságát hitték el, amikor megjelent nekik a csillag. Mi volt ez a csillag? Nem tudjuk. Egy látható égi jelenség volt, de nem egy szokványos csillag, mert egyszer mozgott, egyszer megállt, egyszer feltűnt, egyszer eltűnt, majd ismét felbukkant Jeruzsálem mellett nekik. Egy egyszerű csillag nem tesz ilyet. De nem ez a lényeges kérdés, hogy mi volt ez a jelenség valójában, hanem az a fontos, hogy a napkeleti bölcsek nem mentek el csak úgy amellet, amit a csillag maga jelentett. Mert mit jelentett számukra a csillag megjelenése? Megszületett a zsidók királya. És ők elhitték, hogy ez számukra a legfontosabb hír! Ott, abban a percben, amikor ezt megértették és elhitték. Annyira fontosnak tartották ezt az eseményt, Jézus születését, hogy hátrahagyták a munkájukat, családjukat, vállalták a hosszú, fáradságos utat, amely költségekkel jár, otthagya a kényelmes otthont, és elindultak Krisztus keresésére. Elhitték, hogy Istentől jött ez a csillag, azt nem egy ember festette oda fel az égre, hanem Istentől jövő üzenet volt, amire figyelni kell, és ami mellett nem lehet elmenni. Szerintem nem csak ők látták ezt a csillagot azon a környéken, mások is éltek ott, voltak más tudósok, más bölcsek is, de egyedül csak ők hirdették, ők gondolták úgy, hogy ez a hír, amit ez a csillag jelez, megér mindent, és aszerint kell cselekednem, élnem, el kell indulnom, meg kell keresnem a Messiást. Eddig azt a kifejezést használtam, hogy hír, de most hadd fogalmazzak így, hogy a napkeleti bölcsek számára személyes üzenetté vált az, amit Isten nekik kijelentett a csillag révén. A különbség a hír és az üzenet között nagyon nagy. A hír lehet egy általános, engem nem érintő tárgyilagos beszámoló egy eseményről. Az üzenet viszont célzott, személyesen nekem szól, engem érint, nekem van címezve. A napkeleti bölcsek elhitték, hogy a csillag megjelenése nekik szóló isteni üzenet Krisztus születéséről, és így is kezelték: hittek benne. Nekünk és családjunk számára Krisztus születése még mindig hír, ami nincs ránk igazi hatással, vagy már hit által személyes üzenetté vált, és – hadd fogalmazzak így – minden nap a legfontosabb üzenetté? Mert Isten szeretetét látjuk meg benne, amit abban mutatott meg nekünk, *„hogy az Ő egyszülött Fiát elküldte az Isten e világra, hogy éljünk Általa”*.

Másodszor arról hadd beszéljek röviden, hogy miért is annyira fontos és életbevágó kérdés számunkra Jézus Krisztus megszületésének, halálának

és feltámadásának híre. Ehhez hadd olvassak fel egy igeverset: „*A nép, amely sötétségben járt, nagy világosságot lát*” (Ézsaiás 9,2a). Mit jelent ez? Hatalmas nagy változást. Sötétségben fény gyúl, minden megváltozik. Néhány héttel ezelőtt vidékre kellett utaznom autóval, és olyan utakon kellett sötétedés után mennem, amelyeken korábban még sose jártam. Mi itt Budapesten el vagyunk szokva a sötétségtől, mert minden utcában van közvilágítás. A falvak és városok között nincsen közvilágítás, koromsötét van, egyedül az autólámpa fényei világították meg az előttem levő útszakaszt. És belegondoltam, hogy ha nincsen az a fény, akkor koromsötétben kellett volna vezetnem, és mondanom sem kell, hogy már az első kanyarban elhagytam volna az utat és balesetet szenvedtem volna, vagy nem maradtam volna meg jobb oldalt, hanem átmentem volna a másik sávba és a szembejövővel ütköztem volna. Egyszerű dolog, hogy világosság kell a sötétségben, de ha nincs világosság, akkor életveszélyes a sötétségben járni.

Isten pedig ezt mondja nekünk Ézsaiás által, hogy mi hasonló módon nem fizikai, hanem lelki sötétségben élünk. „*A nép, amely sötétségben járt.*” Nem egy helyben áll, hanem megy a sötétségben. Nem veszélyes dolog ez világosság nélkül? Lehet, hogy előfordult, hogy éjszaka felébredtünk, nem akartunk villanyt gyújtani, és úgy kezdtünk közlekedni – valószínűleg jó néhányszor már nekimentünk így a bútoroknak. A lelki sötétség ennél jóval veszélyesebb, tudjuk jól. Mert azt mondja az Ige, hogy úgy próbálunk meg élni, és úgy járunk életünk útján, úgy szeretünk, gondolkodunk, érzünk, vagyunk és ítélünk meg dolgokat, hogy nem látjuk azokat ténylegesen, nem tudjuk, hogy valójában mit jelentenek, nem tudjuk, hogy mi van körülöttnünk, nem észleljük az igazi veszélyeket, nem látjuk az Isten által kijelölt utat, sem azt, hogy éppen mikor okozunk másnak vagy éppen magunknak valamilyen súlyos sérülést. Ebből a sötétségből pedig nem tudunk egyedül kijutni, ebből a sötétségből egy kiút van: ha Isten világosságot gyújt, nekünk pedig, vakoknak látást ad. Hétköznapiakra nézve annyit jelent ez, hogy nem tudjuk, hogy kik vagyunk valójában Isten szerint (nem a saját megítélésünk szerint, úgy el tudunk magunkról mondani valamit), de Isten szemében ki vagy te? Ez a fő kérdés. Nem látjuk a bűneinket, nem ítéljük bűnnek a bűnt, hanem a rosszra rámondjuk, hogy jó, a jóra pedig, hogy rossz. Nem tudjuk, hogy az életünk merrefelé halad, nagyon kevesen gondolnak az életút végére: mi lesz ott, akkor. A magunk módján igyekszünk eligazodni ebben a sötétségben, igyekszünk nem elesni, valamerre menni, de valójában Isten nélkül nem tudjuk, hogyan kellene igazából élni, még a szeretetet se ismerjük igazán. A szeretet ünnepét ünnepli a világ karácsonykor, de nem tudjuk, hogyan szeressünk igazából. Az önzésünkre azt mondjuk, hogy az a szeretet-éhségünk, és szükségünk van rá, pedig csak önzők vagyunk. A haragunkat jogosnak gondoljuk, pedig csak nem tudunk egyszerűen megbocsátani a másoknak. Az a fontos nekünk, ami minket érint, ami nekünk jó, az pedig gyak-

ran másodlagos, ami a többieknek segítség lehet, vagy a többieknek is odaadhatnám, és nem magamnak követelném. Ahogy az Ige mondja: „*a nép sötétségben járt*”. Ennek a népnek én is, és mindnyája tagjai vagyunk. Hiszed-e ezt, hogy Krisztus nélkül nincs világosságunk?

Mit jelent ebben a helyzetben Krisztus megszületése? A világosságot, az egyedüli megoldást! „*A nép, amely sötétségben járt, nagy világosságot lát.*” A csillag is valamennyi fényt ad éjszaka, nem? Nem olyan nagyot, de valamennyit mégis. Egy igazodási pont lehet. Jézus Krisztus – hallhattuk az istentisztelet elején – azt mondja, hogy Ő „*a világ világossága*”, és ha valaki Őt követi, az „*nem járhat sötétségben*”. Nem élhetjük úgy életünket, hogy gondolatainkat, szívünket, érzéseinket nem világosítja meg a golgotai kereszt örömhíre. Isten meg akarja változtatni az életünket, más megvilágításba helyezni, a Biblia ígén keresztül pedig nagyon világosan megteszi ezt, egyértelműen beszél rólunk az Ige. De az a kérdés, hogy az ember elfogadja-e ezt a világosságot. Az jutott eszembe, mikor ezen gondolkoztam, hogy reggelenként felébredünk, és nem tudom, hogy a Testvérek hogyan kelnek fel, ilyenkor télen még elég sötét van, amikor felébredünk, és villanyt kell gyújtani, ami elég kellemetlen a szemnek, amikor hirtelen felkapcsoljuk. Valaki ki se nyitja a szemét, úgy kapcsolja fel, aztán próbálja fokozatosan megszokni a fényt, hogy ne fájjon annyira. De valaki nem szereti ezt a fényt, valaki a takarót visszahúzza a fejére és azt mondja: hagyj engem a sötétben aludni. A világ elutasítja a világosságot.

A napkeleti bölcsek számára nem a csillag jelentette a fényt, hanem Jézus Krisztus megszületése, az Ő személye, Ő maga. Krisztus eljövetelének örömhíre fényt gyújtott ezeknek a férfiaknak a szívében, és új megvilágításba helyezte az életüket, azt, hogy kik ők valójában, és megértették, hogy nekik ennek a Messiás-királynak az alattvalóivá kell lenniük, tisztelőivé kell válniuk, meg kell keresniük Őt. Hozzá tartoznak, nem idegen neki, meg kell keresni, ott kell hagyni az addigi életet, és el kell menni egészen addig, amíg nem találkoznak a Megváltóval.

Egyértelmű ebben a történetben az is, hogy a napkeleti bölcsek szívében ez a világosság bizonyosságot jelentett afelől, hogy megszületett a Krisztus, van Megváltónk. Miért mondom ezt? Mert sok minden elbizonytalaníthatta volna ezeket a bölcseket. Megérkeznek Jeruzsálembe, felteszik a kérdést, hogy „*hol van a zsidók királya, aki megszületett?*”, és Heródes király nem tud semmiről. Sőt, aljas fondorlatot kezd el szőni az újszülött ellen. Az egyház, aki elvileg várta a Megváltó születését? Nem tesz semmit, nem keresi a Megváltót. A főpapok, akik ismerték a Szentírást, akik elmondták, hogy hol kell megszületnie? Szintúgy. Egy kívülről jövő ember számára milyen bizonyosság az, ha sem a gyülekezet, sem az egyház, sem annak vezetői, senki nem kezdi el keresni az Igében megígért Messiást. És milyen csodálatos az a bizonyosság, az a világosság a bölcsek szívében, ami mindezek elle-

nére megmaradt bennük. Isten kegyelme volt, hogy a nagy hitetlenség nem vonta el őket attól a vágytól, hogy megtalálják a Messiást. Lehet, hogy volt bennük némi botránkozás, de Isten Szentlelke tovább segítette őket ezen, hogy menjenek tovább, egészen a Messiáig, mert nekik nem a világgal kell törődniük, hanem a világozással, amit Isten gyújtott, nem a sötétség mélységét kell nézni, és azon botránkozni, hanem a világozágot keresni, és afelé menni. És a napkeleti bölcsek szívébe a Szentlélek ilyen bizonyosságot adott, hogy akármit mond Jeruzsálem, akárhogy nem érdekel itt senkit az, amit nekünk Isten kijelentett, tovább megyünk, mert Isten vezet tovább bennünket. Hisszük-e mi is azt, amit az Ige mond, hogy a nélkül, hogy Jézus megszületnék a szívünkben hit által, sötétségben élünk, és hogy Őrá, magára a világozágra van szükségünk? Hisszük-e azt, hogy nekünk nem a sötétségben kell megbotránkoznunk állandó jelleggel – bár ezt könnyen mondom, én is gyakran teszem –, hanem a világozágot keresni, és azt nézni, és afelé menni, Jézus Krisztus után? Mert azt mondja: *„én vagyok a világ világozása: aki engem követ, nem járhat a sötétségben, hanem övé lesz az életnek világozása”*.

Ha igen, ha ezt elhisszük, hogy sötétségben élünk, de Isten világozágot gyújtott számunkra, akkor nagyon egyszerűen ez fogja jellemezni az életünket: Krisztus-keresés. És bizonyosak lehetünk afelől, hogy Isten elvezet bennünket mindig Krisztushoz. Nem csak egyszer, nem csak addig, hogy megtérjünk a bűnből, hanem minden nap Krisztushoz vezet, és Ő megváltoztatja az életünket. A napkeleti bölcsek elhitték ezt, hogy találkozniuk kell a Messiással. Ha ők csak egyszerű nagy királynak tartották volna, és csak egyszerű hírnek ezt az örömmüzenetet, akkor miért nem maradtak otthon? Ha olyan nagy uralkodó született, akkor előbb-utóbb az országát kiterjesztette volna az ő területükre is, nem? Miért nem mondták azt: de jó, mi már tudjuk, mi lesz, és várjuk a királyt, hogy eljöjjön? Nem maradtak otthon, nem maradtak tétlenek. Mert ha Isten életbevágóan fontossá teszi Krisztus személyét számunkra, és rávilágít arra, hogy Nélküle elvesznénk a sötétségben, akkor nekünk minél hamarabb találkozniuk kell Vele személyesen. Ha elhisszük, hogy ez nekünk létkérdés, akkor keressük Őt.

Mikor kezdjük el keresni Krisztust? Az ember és ördög válasza mindig a holnap. Majd ráérek. Még túl fiatal vagyok, majd idősebb koromban. Túl elfoglalt vagyok, majd ha lesz szabadidőm. Isten válasza azonban mindig a ma és a most, most indulj el, ne várjál, kelj útra, és keresd Krisztust. Ha megjelent a csillag a napkeleti bölcseknek, akkor indulniuk kellett – a Lélek ezt mondta nekik. Ha világozágot kaptak, ha meglátták az utat, akkor arra rá kellett lépni. Egy hasonlattal élve, ma, ha a közlekedési lámpa az autósoknak zöld jelzést ad, akkor az nem csak egy lehetőség arra, hogy elindulhatsz, ha akarsz, hanem a forgalomban szabály, hogy el is kell indulnod. A KRESZ amiatt mondja ezt, hogy ne okozzunk dugót, és a mögöttünk levőket ne tar-

toztassuk fel. De ha Isten ugyanígy bizonyosságot ad, zöld lámpát ad a szívünkbe, megérteti velünk, hogy mekkora sötétség van bennünk, és megérteti, hogy létszükséglet számunkra Krisztus, akkor oda vezet el, hogy el kell indulnunk Őfelé, keresnünk kell Őt, és Vele kell élnünk. Hinnünk kell Istennek, hogy Jézus Krisztusban van a mi legdrágább kincsünk, ezért Őt kell megtalálnunk.

A karácsonyi történeteket többek között azért is szeretem, mert annyira jól kidomborodik mindegyikből, hogy mit tesz Isten. A legtöbb ismert szereplőt Krisztushoz vezet, és ez a legfontosabb. Odavezeti a napkeleti bölcséket, a pásztorokat, később Simeont, Annát, és mindenkit, akik a világosságot várták, Krisztushoz vezette, és ezt akarja tenni ma is. És még egyszer hangsúlyoznám: nemcsak egyszer, hanem minden nap az életben. Nem elég beszélünk a jó hírről, Jézus Krisztusról, nem elég csak tudnunk Róla történeteket (ahogyan a főpapok ismerték az Ószövetséget), hanem személyesen fel kell keresnünk Őt, és meg kell találnunk, imádságban Őhöz kell fordulnunk, hinnünk kell Benne úgy, hogy megváltoztassa az életünket, ahogyan a világosság megváltoztatja a sötétséget. Ezt kívánom mindannyiunknak, hogy a Krisztusról szóló örömhír személyes örömezenetünk legyen, amely olyan dolgok megcselekvésére ösztönöz minket, amelyek Istennek tetszőek, hitből fakadnak, és a világosságról beszélnek. Ilyen áldott ünnepeket kívánok előre is, és kívánom, hogy a karácsony ennek jegyében teljen, hogy eljött a világosság, megszületett, hogy ne a sötétségben járjunk, hanem Őbenne.

Imádkozzunk!

Urunk, Jézus Krisztus, mindenekelőtt szeretnénk bocsánatodat kérni azért, mert az Igédben olvasottakat, akár napi csendességben, akár, ha halljuk az alkalmakat, gyakran egy szintre helyezzük a világi hírekkel. Bocsásd meg, hogy azokat is csak halljuk, 1-2 percre megállítanak minket, vagy elszórazoztatnak, vagy megbotránkoztatnak, vagy elgondolkoztatnak, de aztán megyünk tovább, mintha nem is hallottuk volna. Bocsásd meg nekünk, hogyha a Te igéd ilyenné silányult a mi életünkben és szívünkben, és köszönjük, hogy Te azt akarod munkálni Szentlelked által, hogy másként viszonyuljunk az evangéliumhoz, a Te eljöveteledhez.

Mennyei Atyánk, kérünk, hogy ezért gyűjts világosságot a mi szívünkbe újból és újból, és segíts egyszülött Fiadra, e világ világosságára, és személyesen a mi szívünk világosságára nézni, Őt keresni, Őutána vágyakozni. Kérünk, segíts, hogy ez állandó gyakorlatunkká hadd váljon, nem megszokottá, de örvendezővé és mégis mindennapivá, hogy akár betegágyon, akár szeretteink körében, akár pihenésben, akár éppen fáradtságban, problémákkal megterhelve, vagy éppen örömmel együtt, minden helyzetben Őt keressük. Szeretnénk kérni ezt, hogy valóban így hadd tekintsünk Őrá és az Ő eljövetelének hírére, és szeretnénk, hogyha a világ nem tudná kioltani ezt a világosságot

bennünk. Köszönjük azt, hogy megmutattad a bölcsek szívéen keresztül is, hogy bár sok botránkozónivalójuk volt Jeruzsálemben, mégis hittek továbbra is Igédnek, ígéretednek, és nem kellett csalódnuk. Kérünk, hogy nekünk is ilyen próbákat kiálló hitet adj, és ilyen vágyakozást minden nap.

Kérünk, áldj meg bennünket ünnepre való készülésünkben, majd amikor családjainkkal együtt leszünk, akkor is. Különösen hadd könyörögjünk azokért a testvéreinkért, akiknek otthonaikban egyedül kell ünnepelniük, köszönjük, hogy magunkban is Veled lehetünk, és a testvéri közösségért is hálat adunk itt, a gyülekezetben.

Könyörögünk szenvedő testvéreinkért, akár azokért, akik a halálra készülődnek, vagy akiknek súlyos betegséget kell hosszú ideig elhordozniuk, Te legyél mellettük, és könyörülj rajtuk, hitben Te erősítsd őket, és az evangélium örömhírét add nekik újból és újból.

Könyörögünk gyülekezetünkért, kicsinyekért, nagyokért egyaránt, áldj meg bennünket, hogy valóban a világosság hordozói hadd lehessünk Szentlelked által, az örömhírt hadd vigyük el szeretteinknek, ismerőseinknek, munkatársainknak, hisz ez a legfontosabb hír.

És kérünk, hogy maradj velünk kegyelmeddel, mert magunk mindezekre képtelenek vagyunk, de Te mégis munkálkodsz bennünk, ahogy Igédben mondtad: előkészítéd a jó cselekedeteket, amelyekben járhatunk. Kérünk, hadd dicsőítsünk így is: bizonyágtételünkkel, szavainkkal, de életünkkel, tetteinkkel is, teljes szívből. Kérünk, segíts Téged szeretni és egymást is, mint magunkat.

Ebben őrizz meg bennünket kegyelmesen, amíg vissza nem jössz az ég felhőin át, amit megígértél nekünk, vagy magad mellé nem veszel minket. Köszönjük, hogy a hit általi személyes találkozás akkor szemtől szembeni lehet. Kérünk, addig is őrizz bennünket, kegyelmesen tarts meg, és így dicsőítsd meg magadat egyen-egyenként életünkben, gyülekezetünkben és egyházunkban is.

Maradj kegyelmeddel velünk, Krisztusért!

Ámen.

618 Elmúlt az éj, felkelt a nap

✂ Dóka Zoltán (1929-2000)

🎵 Szlovák népdal

C Am G C
El - múlt az éj, fel - kelt a nap,

C Am G A
El - ű - zi mind az ár - nya - kat.

F C Dm G7 E7 Am
Te vagy vi - lá - gom, ir - gal - mad ál - dom, Jé - zu - som.

F E dim7 A7 Dm7 G7 C
Te vagy vi - lá - gom, ir - gal - mad ál - dom, Jé - zu - som.

(Capo III. fekvés)

2. Utamra áraszd fényedet,
Vezessen áldó, hű kezed!
Te légy vezérem nehéz ösvényen, Jézusom!
Te légy vezérem nehéz ösvényen, Jézusom!

3. Roskadó lábam támasza,
Csüggedő szívem vígasza,
Örömöm fénye, szép ékessége, Jézusom!
Örömöm fénye, szép ékessége, Jézusom!

4. Ha bűnnek terhe földre vet,
Gonosz tőréből ments te meg,
Vezess a fényre, igaz ösvényre, Jézusom!
Vezess a fényre, igaz ösvényre, Jézusom!